

The Holy See

Papina poruka za Svjetski dan mladih 2011

»Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri« (usp. Kol 2, 7)

Dragi prijatelji, često razmišljam o Svjetskom danu mladih u Sydneyu 2008. Ondje smo doživjeli istinsko slavlje vjere, gdje je Duh Sveti snažno djelovao i stvorio snažno zajedništvo među sudionicima iz svih krajeva svijeta. Taj je skup, kao i svi prethodni, urodio bogatim plodovima u životima mladih ljudi i u životu same Crkve. Sada svoj pogled upiremo prema slijedećem Svjetskom danu mladih koji će se održati u Madridu u kolovozu iduće godine. Godine 1989., nekoliko mjeseci prije povijesnog pada Berlinskog zida, mladi su hodočastili u Španjolsku, u Santiago de Compostelu. Danas, kada Europa ima silnu potrebu ponovno pronaći svoje kršćanske korijene, za odredište svjetskog susreta mladih odredili smo Madrid. Tema tog susreta će biti: *»Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri« (usp. Kol 2, 7)*. Pozivam vas zato na taj susret u Madridu, koji je od iznimne važnosti kako za Crkvu u Europi, tako i za opću Crkvu. Volio bih da svi mladi, kako oni koji dijele našu vjeru u Isusa Krista, tako i oni koji oklijevaju, sumnjaju ili ne vjeruju, mogu doživjeti iskustvo Gospodina Isusa uskrslog i živog i njegove ljubavi prema svima nama, koje može biti presudno za život.

1. Na izvorima vaših najdubljih težnji

U svakom povijesnom dobu, pa tako i u ovom našem današnjem u kojem živimo i djelujemo, mladi osjećaju duboku želju da međuljudski odnosi budu protkani iskrenošću i solidarnošću. Mnogi pokazuju jasnu želju da izgrađuju istinske prijateljske odnose, upoznaju pravu ljubav, zasnuju vlastitu obitelj, postignu osobnu stabilnost i stvarnu sigurnost, riječju sve ono što može jamčiti vedru i sretnu budućnost. Prisjećajući se svoje mladosti, znam da stabilnost i sigurnost nije ono što najviše zaokuplja misli mladog čovjeka. Nema sumnje da su posao i siguran krov nad glavom veliki i žuran problem, no istodobno je mladost doba u kojem je čovjek u traženju većega života. U doba moje mladosti i mi, tadašnji mladi, tražili smo nešto novo, ne pristajući na prosječnost i malograđanštinu. Htjeli smo ono što je veliko i novo. Htjeli smo pronaći život u svoj njegovoj širini i ljepoti. Naravno, to je bilo povezano i s tadašnjom situacijom u kojoj smo živjeli. Tijekom nacionalsocijalističke diktature i rata bili smo, da tako kažem, »sputani« od tadašnjih vlasti. Zato smo se silno željeli osloboditi tih okova i istražiti sve mogućnosti koje se pružaju čovjeku u svoj svojoj širini. No smatram kako je ta želja mladog čovjeka da se izdigne iznad svakodnevice prisutna u svakom dobu. Mladom je čovjeku svojstveno željeti nešto više od uobičajene svakodnevice, nešto više od sigurnog zaposlenja i osjećati težnju za onim što je doista veliko. Je li to samo isprazni san koji nestaje kada čovjek odraste? Ne nipošto! Čovjek je stvoren za ono što je veliko, za beskonačno. Sve drugo je nedovoljno. Sveti Augustin bio je u pravu kada je rekao: nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi. Težnja za većim životom ukazuje na činjenicu da smo Božja stvorenja, da nosimo njegov »otisak«. Bog je život i zato svako biće toliko snažno teži životu; napose čovjek, stvoren na sliku i priliku Božju, žudi za ljubavlju, radošću i mirom. Tako shvaćamo da je besmisleno težiti tome da se ukloni Boga kako bi čovjek mogao živjeti! Bog je izvor života; ukloniti ga znači odvojiti se od toga izvora i, neizbježno, ostati bez punine i radosti: »stvorenje naime iščezava bez Stvoritelja« (Drugi vatikanski koncil, konst. *Gaudium et spes*, 36). Današnja kultura, u nekim dijelovima svijeta, posebice na Zapadu, teže isključiti Boga ili vjeru promatrati kao čisto privatni čin, koji nema nikakvog značenja u društvenom životu. Premda sve vrijednosti koje su u temelju društva – kao što su ljudsko dostojanstvo, solidarnost, obitelj, rad – proizlaze upravo iz Evanđelja, svjedoci smo svojevrsnog »iščeznuća Boga«, nekog zaborava, ako ne čak i pravog odbacivanja kršćanstva i nijekanja blaga primljene vjere, što za sobom povlači opasnost gubitka vlastitog dubokog identiteta.

Zato vas, dragi prijatelji, pozivam da učvrstite svoju vjeru u Boga, oca našeg Gospodina Isusa Krista. Vi ste budućnost društva i Crkve! Kao što je apostol Pavao nekoć pisao Kološanima, bitno je imati korijene, čvrste temelje. To osobito vrijedi danas kada mnogi nemaju čvrsta uporišta na kojima graditi život te tako postaju duboko nesigurni. Rašireni relativizam, prema kojemu sve isto vrijedi i ne postoji nikakva istina i nikakav apsolutna referentna točka, ne vodi pravoj slobodi, već nestabilnosti, izgubljenosti, prilagođavanju trenutačnim modama. Vi mladi imate pravo primiti od naraštajâ koji su vam prethodili čvrsta uporišta kako biste mogli donositi vlastite odluke i graditi svoj život, kao što mlada biljka treba hranjivu podlogu kako bi njezino korijenje moglo rasti te da bi tako kasnije postala snažno stablo, kadro davati plodove.

2. Ukorijenjeni i nazidani na Kristu

Da bi istaknuo važnost vjere u životu vjernika, želim nešto reći o svakom od tri izraza koje sveti Pavao koristi u ovom svom izričaju: »Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri« (usp. *Kol 2, 7*). U tome možemo razabrati tri slike: izraz »ukorijenjeni« doziva u svijest sliku stabla i korijenja koje ga hrani, izraz »nazidani« odnosi se na građenje kuće, dok riječ »čvrsti« upućuje na tjelesni i duhovni rast. Riječ je o vrlo rječitim izrazima. Prije nego što ih počnem tumačiti, treba primijetiti kako su u izvornom tekstu ta tri izraza, gramatički gledano, u pasivu: to znači da je sâm Krist taj koji ukorijenjuje, naziđuje i učvršćuje vjernike.

Prva slika je stablo koje je čvrsto prionulo uz tlo pomoću korijenja, koje mu daje čvrstoću i koje ga hrani. Bez snažnih korijena lako bi ga odnio vjetar i ne bi preživjelo. Koji su naši korijeni? To su, naravno, naši roditelji, obitelj, kultura naše zemlje, koji su vrlo važna sastavnica našeg identiteta. Biblija otkriva i drugu sastavnicu. Prorok Jeremija piše: »Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Jahvu i kome je Jahve uzdanje. Nalik je na stablo zasađeno uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničeg bojati kad dođe žega, na njemu uvijek zelenilo ostaje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod« (*Jr 17, 7-8*). Za proroka pustiti korijenja znači staviti svoje pouzdanje u Gospodina. Od njega crpimo svoj život. Bez njega ne bismo mogli istinski živjeti. »Bog nam je dao život vječni; i taj je život u Sinu njegovu« (*1 Iv 5, 11*). Sâm Isus se predstavlja kao naš život (usp. *Iv 14, 6*). Zato kršćanska vjera nije samo vjerovanje u određene istine, već je prije svega osobni odnos sa Isusom Kristom, to je susret s Božjim Sinom, koji životu daje novu snagu. Kada stupimo u osobni odnos s Njim, Krist nam otkriva naš identitet i, u prijateljstvu s njim, život raste i ostvaruje se u punini. Postoji trenutak u mladosti u kojem si svatko od nas postavi pitanje: koji smisao ima moj život, koju svrhu, kako ga usmjeriti? Ta temeljna pitanja ponekad dugo zaokupljaju čovjekov duh. Postavljamo si pitanje kojim se poslom baviti, kakve društvene odnose uspostaviti, koje osjećaje produbljivati... U vezi s tim ponovno se prisjećam svoje mladosti. Na neki sam način već prilično rano znao da Gospodin želi da budem svećenik. No kasnije, nakon rata, kada sam u sjemeništu i na fakultetu bio na putu prema tom cilju, morao sam iznova zadobiti tu sigurnost. Brojna pitanja zaokupljala su mi misli i srce: je li to sigurno put kojim želim ići? Je li to sigurno Božja volja za mene? Hoću li mu moći biti vjeran i biti potpuno raspoloživ za njega u njegovoj službi? Takvu odluku nije nimalo lako donijeti, ona zahtijeva mnoga trvenja i borbe. Drukčije i ne može biti. No zatim se javila sigurnost: dobro je tako! Dà, Gospodin me želi, zato će mi dati i snagu. Kada ga slušam, kada zajedno s njim kročim postajem doista to što jesam. Nije važno ispunjavati svoje vlastite želje, već njegovu volja. Tako život postaje autentičan.

Kao što korijeni drže stablo čvrsto zasađeno u tlu, tako temelji daju kući trajnu stabilnost. Po vjeri smo nazidani na Kristu (usp. *Kol 2, 7*). U svetoj povijesti imamo brojne primjere svetih ljudi, koji su svoje živote gradili na riječi Božjoj. Prvi od njih je Abraham. Praotac naše vjere je poslušao Gospodina kada je od njega zatražio da napusti zemlju svojih predaka i zaputi se u nepoznato. »Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta« (*Jak 2, 23*). Biti nazidan na Kristu znači na konkretan način odgovoriti na Božji poziv, uzdajući se u njega i

provodeći u djelo njegovu riječ. Sâm Isus opominje svoje apostole: »Što me zovete 'Gospodine, Gospodine!', a ne činite što zapovijedam?« (Lk 6, 46); i, pribjegavajući slici građenja kuće, dodaje: »Tko god dolazi k meni te sluša moje riječi i vrši ih... sličan je čovjeku koji gradi kuću pa iskopa u dubinu i postavi temelj na kamen. A kad bude poplava, nahrupi bujica na tu kuću, ali je ne može uzdrmati jer je dobro sagrađena« (Lk 6, 47-48).

Dragi prijatelji, gradite svoje kuće na stijeni, poput čovjeka koji »iskopa u dubinu«. Trudite se i vi svaki dan slijediti Kristovu riječ. Doživljavajte ga kao pravog prijatelja s kojim ćete zajedno putovati na vašem životnom putu. Dok je on uz vas moći ćete se hrabro i s nadom suočavati s teškoćama i problemima, razočarenjima i porazima. Neprestano vam se nude lakše ponude, ali vi primjećujete da se one pokazuju lažnima, ne daju vam vedrinu i radost. Jedino nam Božja riječ pokazuje pravi put, samo je vjera koja nam je prenesena svjetlo koje prosvjetljuje put. Zahvalno primite taj duhovni dar koji ste primili od svojih obitelji i trudite se odgovorno odgovoriti na Božji poziv, postanite zreli u vjeri. Ne vjerujte onima koji vam kažu na ne trebate druge da izgradite svoj život! Pronađite, naprotiv, oslonac u vjeri vama bliskih osoba, u vjeri Crkve i zahvaljajte Gospodinu što ste je primili i što ste je prigrlili!

3. Čvrsti u vjeri

Budite »Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri« (Kol 2, 7). Poslanicu iz koje je preuzet ovaj tekst sveti Pavao je pisao da odgovori na točno određenu potrebu kršćana grada Kolosa. Ta je zajednica bila izložena prijetnji određenih kulturnih strujanja, koje su odvrćale vjernike od evanđelja. Naše današnje kulturno okruženje, dragi prijatelji, ima mnoge sličnosti s onim u kojem su živjeli onodobni Kološani. Naime, u njemu postoji snažna struja laicizma koji želi potisnuti Boga na margine čovjekova života i društva općenito, nudeći i nastojeći stvoriti »raj« bez njega. No, iskustvo nas uči da se svijet bez Boga pretvara u »pakao« u kojem prevladavaju sebičnosti, podjele u obiteljima, mržnje među ljudima i narodima i u kojem nema ljubavi, sreće i nade. Nasuprot tome, tamo gdje ljudi i narodi prihvaćaju Božju prisutnost, klanjaju mu se u istini i slušaju njegov glas, ondje se na konkretan način gradi civilizacija ljubavi, u kojoj se svakoga poštuje u njegovu dostojanstvu, raste zajedništvo, s plodovima koje ono sa sobom nosi. Postoje međutim i kršćani koji su dopustili da ih zavede laicistički način razmišljanja ili ih privlače vjerske struje koje udaljavaju od vjere u Isusa Krista. Neki drugi, opet, premda nisu podlegli zovu istih, jednostavno su dopustili da im se vjera ohladi, što za sobom neizbježno povlači negativne posljedice na moralnom planu.

Braći zaraženoj idejama koje su tuđe evanđelju, apostol Pavao doziva u pamet moć umrlog i uskrslog Krista. To otajstvo je temelj našega života, središte kršćanske vjere. Sve filozofije koje to zanemaruju, smatrajući to »ludošću« (1 Kor 1, 23), pokazuju svoje ograničenosti kada se nađu pred velikim pitanjima koja prebivaju u čovjekovu srcu. Zato i ja, kao nasljednik apostola Petra,

želim učvrstiti vas u vjeri (usp. *Lk 22, 32*). Mi čvrsto vjerujemo da se Isus Krist prinio na križu da nam dadne svoju ljubav; u svojoj mucij ponio je naša trpljenja, preuzeo na sebe naše grijeh, podario nam oprostjenje i pomirio nas s Bogom Ocem, otvorivši nam put vječnoga života. Na taj smo način oslobođeni od onoga što nas najviše smeta u životu: ropstva grijeha, i možemo ljubiti sve, pa čak i neprijatelje, i dijeliti tu ljubav s najsiromašnijom braćom i braćom u nevolji.

Dragi prijatelji, križ nas često plaši jer kao da nekako poništava život. No križ je zapravo nešto sasvim suprotno! On je Božje »da« čovjeku, najveći izraz njegove ljubavi i vrelo iz kojeg izvire vječni život. Samo nas uskrsli Krist može spasiti, osloboditi od zla i uspostaviti Kraljevstvo pravde, mira i ljubavi. Naime, iz Isusova otvorenog srca na križu je potekao taj božanski život, koji je uvijek dostupan onome koji prihvati podići oči prema Raspetom. Pozivam vas zato da prihvatite Isusov križ, taj znak Božje ljubavi, kao izvor novoga života. Izvan Krista umrlog i uskrslog nema spasenja! Samo on može spasiti svijet od zla i učiniti da poraste Kraljevstvo pravednosti, mira i ljubavi kojem svi težimo.

4. Vjerovati u Isusa Krista, a ne vidjeti ga

U Evanđelju nam je opisano vjersko iskustvo apostola Tome u prihvaćanju otajstva križa i Kristova uskrsnuća. Toma je jedan od dvanaestorice apostola; slijedio je Isusa na njegovu putu; izravni je svjedok njegovih čudâ i ozdravljenjâ; slušao je njegove riječi; iskusio strah zbog njegove smrti. Isus se uvečer prvoga dana u tjednu ukazao apostolima, no Toma nije bio prisutan, a kada su mu ostali apostoli saopćili kako je Isus živ i da se ukazao, izjavljuje: »Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati« (*Iv 20, 25*).

I mi bismo htjeli vidjeti Isusa, moći razgovarati s njim, još snažnije osjetiti njegovu prisutnost. No, velikom broju današnjih ljudi teško je doprijeti do Krista. Kruže tolike slike Isusa koje se predstavljaju kao znanstveno utemeljene i oduzimaju mu njegovu veličinu, jedincatost njegove osobe. Zato je, tijekom dugih godina proučavanja i razmišljanja, u meni sazrela misao da prenesem drugima nešto od svojeg osobnog susreta s Isusom u jednoj knjizi, gotovo da im pomognem vidjeti, čuti, dotaknuti Gospodina, u kojem nam je Bog došao ususret kako bi ga upoznali. Sâm Isus, naime, ukazavši se iznova učenicima nakon osam dana, kaže: »Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran« (*Iv 20, 27*). I mi možemo imati opipljiv kontakt s Isusom, dodirnuti, da tako kažem, rukom biljege njegove muke, znakove njegove ljubavi prema nama: on nam je u sakramentima posebno blizak, daruje se nama. Dragi mladi, naučite »vidjeti« i »susresti« Isusa u euharistiji, u kojoj je prisutan i toliko blizak da nam se daje za hranu na našem životnom putu; u sakramentu pokore, u kojem nam Gospodin očituje svoje milosrđe nudeći nam uvijek svoje oprostjenje. Prepoznajte i služite Isusu također u siromašnima, bolesnima, braći koja su u nevolji i trebaju pomoć.

Otpočnite i njegujte osobni dijalog s Isusom Kristom u vjeri. Upoznajte ga preko čitanja Svetog pisma i Katekizma Katoličke Crkve. Razgovarajte s njim u molitvi, pouzdajte se u njega: on vas neće nikada izdati! »Vjera je prije svega čovjekovo *osobno prisanjanje* Bogu, istodobno, neodvojivo od toga, *jest i slobodan pristanak uza svu istinu što ju je Bog objavio*« (*Katekizam Katoličke Crkve*, 150). Tako ćete moći postići zrelu i čvrstu vjeru, koja se neće temeljiti samo na nekom vjerskom osjećaju ili na nejasnom sjećanju na ono što ste u djetinjstvu pročitali u katekizmu. Moći ćete upoznati Boga i živjeti istinski s njim, poput apostola Tome, kada snažno očituje svoju vjeru u Isusa: »Gospodin moj i Bog moj!«.

5. Poduprti vjerom Crkve, da bi bili svjedoci

U tome trenutku Isus je uskliknuo: »Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju« (*Iv 20, 29*). On pritom ima pred očima Crkvu, koja se temelji na vjeri očevidaca: njegovih apostolâ. Shvaćamo onda da je naša osobna vjera u Krista, rođena iz razgovora s njim, vezana uz vjeru Crkve: nismo izolirani vjernici, već smo, po krštenju, članovi te velike obitelji, a vjera koju ispovijeda Crkva daje sigurnost našoj osobnoj vjeri. *Vjerovanje* koje molimo na nedjeljnoj misi štiti nas upravo od opasnosti da vjerujemo u nekog boga koji nije Bog kojeg nam je objavio Isus: »svaki je vjernik kao kolut u dugom lancu onih koji vjeruju. Ja ne mogu vjerovati, ako nisam podržan vjerom drugih, a svojom vjerom pridonosim da se podupre vjera drugih« (*Katekizam Katoličke Crkve*, 166). Budimo uvijek zahvalni Gospodinu za dar Crkve: ona nam pomaže kročiti naprijed sa sigurnošću u vjeri, koja nam daje pravi život (*usp. Iv 20, 31*).

U povijesti Crkve sveci i mučenici iz slavnoga su Kristova križa crpili snagu da ostanu vjerni Bogu sve do potpunog samopredanja; u vjeri su pronalazili snagu da pobijede vlastite slabosti i prevladaju sve protivštine. Naime, kao što kaže apostol Ivan, »tko to pobjeđuje svijet ako ne onaj tko vjeruje da je Isus Sin Božji?« (*1 Iv 5, 5*). A pobjeda koja proizlazi iz vjere je pobjeda ljubavi. Koliko je samo negdašnjih i današnjih kršćana koji su živi svjedoci snage vjere koja se izražava u ljubavi: oni su mirotvorci, promicatelji pravde i začetnici boljeg, humanijeg svijeta, svijeta u skladu s Božjim naumom. Ti su ljudi svojom kompetentnošću i sposobnošću u različitim područjima društvenog života djelotvorno pridonijeli dobrobiti čitave zajednice. Ljubav koja izvire iz vjere dovela ih je do vrlo konkretnog svjedočanstva, u djelima i riječima: Krist nije dobro samo za nas same, on je najdragocjenije dobro koje moramo dijeliti s drugima. U dobu globalizacije budite svjedoci kršćanske nade u čitavom svijetu: mnogo je onih koji žele prigrliti tu nadu! Pred grobom prijatelja Lazara, koji je ležao već četiri dana mrtav, Isus, prije nego će ga ponovno dozvati u život, reče njegovoj sestri Marti: »budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju« (*Iv 11, 40*). Tako i vi, ako budete vjerovali i svakoga dana svjedočili svoju vjeru, postat ćete oruđa koja će drugim mladima poput vas pomoći pronaći smisao i radost života, koja izvire iz susreta s Kristom!

6. Na putu prema Svjetskom danu mladih u Madridu

Dragi prijatelji, još vas jednom pozivam da dođete na Svjetski dan mladih u Madridu. Očekujem svakog od vas s dubokom radošću: Krist vas želi učvrstiti u vjeri po Crkvi. Odluka o vjerovanju u Isusa Krista i njegovu nasljedovanju nije laka; stoje joj na putu naše nevjere i mnogi glasovi koji pokazuju lakše putove. Ali ne dajte se obeshrabriti, već radije tražite potporu vjerničke zajednice, potporu Crkve! Pažljivo se pripremajte tijekom ove godine za susret u Madridu sa svojim biskupima, svećenicima i odgovornim osobama za pastoral mladih u biskupijama, župnim zajednicama, udrugama i pokretima. Kvaliteta našeg susreta ovisit će ponajprije o duhovnoj pripravi, molitvi, zajedničkom slušanju riječi Božje i uzajamnoj potpori.

Dragi mladi, Crkva računa na vas! Treba vašu živu vjeru, kreativnu ljubav i snagu vaše nade. Vaša prisutnost obnavlja, pomlađuje i daje novi polet Crkvi. Zato su svjetski dani mladih milost ne samo za vas, nego za cijeli Božji narod. Crkva u Španjolskoj se aktivno priprema da vas ugosti i doživi s vama radosno iskustvo vjere. Zahvaljujem se biskupijama, župama, svetištima, redovničkim zajednicama, crkvenim udrugama i pokretima, koji velikodušno rade na pripremi toga susreta. Gospodin će ih sigurno za to blagosloviti. Neka vas Djevica Marija prati u tim pripremama. Ona je, na Anđelov navještaj, s vjerom prihvatila Božju riječ; s vjerom je pristala da Bog izvede u njoj ono što je naumio. Izgovorivši svoj »da«, primila je dar beskrajne ljubavi, koja ju je potaknula da preda samu sebe Bogu. Neka ona zagovara za svakog od vas, mladići i djevojke, kako bi na idućem Svjetskom danu mladih mogli rasti u vjeri i ljubavi. Jamčim vam svoj očinski spomen u molitvi i od srca vas blagoslivljam.

Iz Vatikana, 6. kolovoza 2010., na blagdan Preobraženja Gospodnjeg

Papa Benedikt XVI.

© Copyright 2010 - Libreria Editrice Vaticana